

Arrest

nr. 270 368 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn op 13 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 februari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2021 stelden de politiediensten vast dat verzoeker gebruik maakte van de identiteit van A.K. en onder deze identiteit, gelet op een bevel tot vangenneming van deze persoon, naar de gevangenis was overgebracht.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 november 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 13 november 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 12.11.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [S.]

voornaam : [S.Y.]

[...]

nationaliteit : Sierra Leone

In voorkomend geval, alias: [K.A.] [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van documenten die hem niet toebehoren. (PV nummer AN.22.LB.121439/2021 van de politiezone van Antwerpen)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart enkel samen te wonen met een vriendin, zonder enige verdere toelichting. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Hij verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), iuncto de materiële motiveringsplicht en artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel

Zijn betoog luidt als volgt:

"Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "maximum drie jaar" van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden eerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit. in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi. C 61/11 PPU, EU:C:2011:68. punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden,

minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Aan bovenvermelde vereisten is niet voldaan.

Nergens wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing, zowel bij het opleggen van het inreisverbod als bij de redenen waarom een inreisverbod van de maximale duurtijd van drie jaar werd opgelegd, gesteld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De enkele verwijzing naar een PV, zonder dat de gemachtigde aangeeft dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, is dan ook niet voldoende.

Bovendien wijst verzoeker erop dat bij zowel het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod van drie jaar kennelijk onredelijk is, gelet op de situatie van verzoeker. Minstens heeft de gemachtigde de persoonlijke situatie onvoldoende in overweging genomen bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod als bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, in tegenspraak met de vereisten van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft al jaren een relatie met de Belgische [L.K.]. Ze vormen een gezin en wonen samen.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft verricht alvorens te beslissen tot het opleggen van een inreisverbod evenals het opleggen van de maximale termijn van drie jaar.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11 Vreemdelingenwet samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 9 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG aanvoeren.

2.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt, maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, naast het feit dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is het feit dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking moeten worden genomen. Uit de algehele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken. Een eenvoudige lezing van deze motivering leert immers dat verweerder een groot belang heeft gehecht aan het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt toen hij gebruik maakte van de identiteit van A.K. Verweerder heeft geduid dat verzoeker door aldus te handelen de openbare orde schaadt en dat het daarom, gelet op het belang dat moet worden gehecht aan de immigratiecontrole en de nood tot het handhaven van de openbare orde, proportioneel is om te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Verweerder heeft verder

aangegeven dat hij uit verzoekers verklaringen niet heeft kunnen afleiden dat hij een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), heeft. Hij heeft tevens gesteld dat verzoeker niet aangaf minderjarige kinderen in België te hebben en dat verzoeker ook geen gezondheidsproblemen heeft meegedeeld. Verweerder, die door verzoeker in kennis werd gesteld van het feit dat diens verzoek om internationale bescherming in Griekenland werd afgewezen, oordeelde tevens dat er geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt. Deze uiteenzetting laat toe te begrijpen waarom verweerder meende dat er geen redenen waren om een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan drie jaar op te leggen.

Voorts moet worden beklemtoond dat de in casu bestreden beslissing niet werd genomen op basis van de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, doch wel op grond van het feit dat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Zoals reeds gesteld wordt het gevaar voor de openbare orde dat, volgens verweerder, van verzoeker uitgaat weerhouden als een van de *“specifieke omstandigheden”*, in de zin van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, kan uit de door hem geciteerde rechtspraak niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod enkel dienstig naar strafbare handelingen kan verwijzen indien deze toelaten *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”* vast te stellen. Er kan daarenboven niet worden aangenomen dat een vreemdeling die zijn aanwezigheid in België niet kenbaar heeft gemaakt en die, door gebruik te maken van een andere identiteit, poogt om het feit dat hij in het Rijk is te verhullen niet zou kunnen worden beschouwd als iemand die een gedrag stelt dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat verweerder niet uitdrukkelijk heeft gesteld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en dat hij in de bestreden beslissing, naast de feitelijke vaststellingen die werden gedaan, heeft verwezen naar een proces-verbaal doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het gegeven dat een loutere verdenking van het plegen van een misdrijf of een veroordeling op zich niet steeds kan volstaan om te verantwoorden dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde houdt niet in dat op basis van vaststaande feiten omtrent het gedrag van deze vreemdeling en rekening houdende met de precieze aard van deze feiten niet tot dit besluit kan worden gekomen. In casu werd verzoeker op heterdaad betrapt op het gebruik van valse stukken. Hij diende zijn identiteit immers kenbaar te maken nadat hij was overgebracht naar de gevangenis omdat hij zich uitgaf voor een ander persoon ten aanzien van wie er – wat verzoeker wellicht niet wist – een bevel tot gevangenneming was uitgevaardigd en hij was in het bezit van de Belgische identiteitskaart van deze persoon. De vaststelling dat verzoeker werd betrapt op het gebruik van een andere identiteit, waaruit verweerder concludeerde dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en deze conclusie is niet kennelijk onredelijk.

In zoverre verzoeker lijkt te willen aangeven dat verweerder op grond van het feit dat hij *“al jaren een relatie heeft met de Belgische L.K.”* en dat hij met deze vrouw samenwoont en een gezin vormt had kunnen of moeten beslissen om geen inreisverbod op te leggen of had dienen te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van minder dan drie jaar, moet worden gesteld dat verzoeker zijn bewering dat hij een jarenlange relatie heeft met een Belgische vrouw en met haar een gezin vormt niet onderbouwt met enig stuk. Zij bewering is bovendien ook moeilijk verenigbaar met het feit dat hij, blijkens het door de politie opgestelde administratieve verslag, verklaarde pas zes maanden in België te zijn en toen hij hiertoe de mogelijkheid had niet duidelijk verwees naar het bestaan van een echte partnerschapsrelatie of van een gezinsleven.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid verweerder beschikt. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK